

Te Deum

Revista Seminarului Teologic Ortodox

“Justin Patriarhul”

Câmpulung Muscel

ECHIPA DE REDACȚIE:

DIRECTOR: PR.PROF. ION COJOCARU

PROF.COORDONATOR CARMEN ZAHARIA

ELEVI:

CREAȚĂ IRINEL, clasa a XI-a S

IONESCU MARIUS, clasa a X-a S

IOSIF CĂTĂLINA, clasa a IX-a S

MURARU EUGEN , clasa a XI-a S

NICULA LIVIU ANDREI ,clasa a XI-a S

PETRESCU ANDREI ,clasa a IX-a S

PIȚIGOI MARIUS, clasa a XII-a S

SIDORCA ANDREI ,clasa a XI-a S

STOICA MARIAN EUGEN, clasa a XI-a S

ȚUICĂ NELU- ION ,clasa a IX-a S

VLAD DENIS, clasa a XI-a S

CUPRINS

● CUVÂNT ÎNAINTE de prof.Carmen Zaharia.....	p.4
● SEMINARUL TEOLOGIC ORTODOX JUSTIN PATRIARHUL – ISTORIC de Director Pr.Prof.Ion Cojocaru.....	p.5
● FIU AL MUSCELULUI - JUSTIN PATRIARHUL de Stoica Marian Eugen..	p.6
● ARC ÎN TIMP...-interviu luat Pr.Prof.Dr.Oprescu Daniel de Vlad Denis.....	p.8
● CORALA SEMINARULUI TEOLOGIC ORTODOX „JUSTIN PATRIARHUL” de Nicula Liviu Andrei.....	p.11
● MÂNĂSTIREA NEGRU-VODĂ - LEAGĂNUL CREDINȚEI STRĂMOȘEȘTI de Muraru Eugen.....	p.13
● PĂRINTELE DUMITRU STĂNILOAE- LUMINA ORTODOXIEI de Creață Irinel	p.18
● SFINȚII ÎMPĂRAȚI CONSTANTIN ȘI ELENA de Creață Irinel.....	p.20
● VIZIUNEA ARTISTICĂ ASUPRA LUI DUMNEZEU ÎN CREAȚIILE POEȚILOR MODERNIȘTI de Pițigoi Marius.....	p.22
● CINE ARE URECHI DE AUZIT, SĂ AUDĂ...!de Petrescu Andrei.....	p.25
● INSPIRAȚII DE MOMENT de Țuică Nelu-Ion.....	p.26
● ABC-UL SEMINARISTULUI de Petrescu Andrei.....	p.27
● PRINCIPII ESENȚIALE PENTRU A FI TU ÎNSUȚI de Sidorca Andrei....	p.28
● TÂNĂRUL SEMINARIST de Ionescu Marius.....	p.31
● DIN ÎNȚELEPCIUNEA POPORULUI ROMÂN de Iosif Cătălina.....	p.32
● RÂSOTERAPIE.....	p.33
● PROFESORII SEMINARULUI TEOLOGIC ORTODOX „JUSTIN PATRIARHUL”.....	p.34
● ELEVII SEMINARULUI TEOLOGIC ORTODOX „JUSTIN PATRIARHUL”.....	p.35

CUVÂNT ÎNAINTE

*„La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu
și Dumnezeu era Cuvântul...”*

(cap. I,v.1,Sfânta Evanghelie după Ioan).

Suntem la început de drum...

Surprinși de adierile îmbietoare ale adolescenței , frământând cuvintele în teasca dulce al graiului românesc, am căutat deopotrivă - profesor și elevi - unii în privirile celorlalți și am conchis că trebuie să spunem cu voce tare ceea ce avem de spus pentru că ne poate fi folositor , nouă și altora , în cunoașterea de sine , a lumii și a lui Dumnezeu .

Am descoperit împreună cu elevii de la Seminar că sunt aproape toți catalogați după câte o „mască” , mai mult sau mai puțin edificatoare asupra a ceea ce sunt cu adevărat tinerii seminariști ...De aceea, ne-am propus să realizăm această revistă prin care să îi descoperiți așa cum sunt...cu sufletul curat, visând cu ochii deschiși la Lumina cea adevărată...

Asemenea lui Iona al lui Marin Sorescu , nu vrem decât să construim o bancă de lemn în mijlocul mării *„ca un lăcaș de stat cu capul în mâini în mijlocul sufletului ...”*

Și pentru că harul și adevărul vin de la Dumnezeu ne rugăm Sfintei Treimi și Maicii Domnului pentru luminarea minții și călăuzirea pașilor noștri mărunți pe drumul sinuos al cunoașterii .

PROFESOR CARMEN ZAHARIA

SEMINARUL TEOLOGIC ORTODOX

„JUSTIN PATRIARHUL”

-Istoric-

Seminarul Teologic „Justin Patriarhul” din Câmpulung este continuatorul Seminarului Orfanilor de Război „Patriarhul Miron” înființat la 1 septembrie 1922. Clădirea acestui seminar, ce funcționa în incinta Mănăstirii Negru – Vodă din Câmpulung, a început în anul 1920.

Elevii au fost la început numai orfani de război din toată țara, mai târziu fiind admiși aici și fii de invalizi și de preoți .Prima serie de absolvenți a fost în anul 1930 , din ea făcând parte și Justin Moiescu de la Căndeștii de Muscel, devenit mai târziu patriarh.

Un eveniment dureros din istoria seminarului a fost incendiul din ziua de 8 mai 1934 când au ars: o parte din Seminar, stăreția mănăstirii cu muzeul, turla sau cupola cea mai mare a bisericii și învelișul clopotniței.

Cea mai emblematică personalitate, ce a studiat aici, a fost desigur, Justin Moiescu, Patriarhul României (1977-1986), care termină primul, în cea dintâi promoție de absolvenți de la Câmpulung (1922-1930). El este ales dintre absolvenții tuturor seminariilor din țară, - de la acea vreme - , de către Patriarhul Miron Cristea și trimis cu o bursă să-și facă licența în teologie la Universitatea din Atena pe care o absolvă în anul 1934 obținând calificativul „arista” (magna cum laudae).

După 60 de ani de la acet eveniment - și de la desființarea Seminarului „Patriarhul Miron” - P.S. Calinic, pe atunci Episcop de Argeș și Muscel, hotărăște reînființarea unui Seminar Teologic la Câmpulung, care să poarte numele de „Justin Patriarhul”. Acest seminar funcționează încă de la înființarea sa – 1 septembrie 1994 – în clădirea Colegiului Național Pedagogic „Carol I” din Câmpulung .

O contribuție esențială la reînființarea Seminarului a avut-o și Protoiereul de la Muscel Matei-Eugen Nicolae, care a fost vreme de șase ani director al acestei instituții de învățământ, ștafeta fiind preluată de Pr.Prof. Cojocaru Ion.

Din anul 1999, de când a absolvit prima promoție și până astăzi, la seminarul care cu cinste poartă numele Patriarhului muscelan, 15 promoții de absolvenți au contribuit la consolidarea prestigiului său.

Astăzi seminarul beneficiază de o bază materială deosebită, de o bibliotecă remarcabilă și modernă, de un internat reabilitat și de materiale didactice de excepție puse la dispoziție de către Colegiul Național Pedagogic „Carol I”.

Toate cadrele didactice sunt calificate , multe dintre ele obținând și titlul de „doctor” în specialitățile pe care le predau.

DIRECTOR PR.PROF. ION COJOCARU

Justin Patriarhul

Seminarul Teologic Ortodox din Câmpulung Muscel, din 1994 poartă denumirea de „Justin Patriarhul”, o personalitate a vieții teologice, culturale și politice românești.

Patriarhul Justin Moiescu s-a născut la data de 5 martie 1910, în satul Căndești, județul Argeș.

Justin Moiescu provenea dintr-o familie aparținând intelectualității rurale din zona Câmpulung Muscel. Tatăl său, Ion Moiescu a fost învățător în satul Căndești-Argeș, acesta murind în Primul Război Mondial, iar mama sa, Maria, casnică. Justin Moiescu a avut două surori și un frate: Lucreția, Elena Maria și Octavian. Aceștia au rămas orfani de la o vârstă fragedă.

După ce a terminat școala primară din comuna natală, a urmat să studieze Seminarul Teologic din Câmpulung Muscel (seminar pentru orfani de război), apoi a studiat Facultatea de Teologie din București cu rezultate excepționale, iar la mijlocul anilor '30 a fost trimis de patriarhul Miron să își continue studiile la Facultatea de Teologie din Atena (Grecia).

În 1937, la vârsta de 27 de ani, Justin Moiescu obține titlul de doctor în teologie al Universității din Atena cu o teză, redactată în limba greacă, despre Evgarie din Pont, care avea să rămână până astăzi un punct de referință bibliografică. Această lucrare trebuie așezată în contextul epocii, în care teologia noastră începea să se impună prin contribuții de valoare, menite să reziste probei timpului, cum sunt cele datorate părintelui Stăniloae (Viața și opera Sf. Grigorie Palama, 1938), Liviu Stan -(Mireni în Biserică, teză de doctorat) sau viitorul arhiepiscop Antim Nica, care publică, în 1939, în revista „Biserica Ortodoxă Română” primul studiu românesc despre rugăciunea lui Iisus.

În 1934-1936 urmează cursurile la Facultatea de Teologie Romano-Catolică din Strasbourg. Revine în țară devenind profesor de limba latină la Seminarul „Nifon” din București între anii 1937-1938. În 1938 și 1940 a fost profesor de Noul Testament la Facultatea de Teologie din Varșovia, iar între 1940 și 1956 a îndeplinit succesiv aceeași funcție la facultățile de Teologie Ortodoxă din Cernăuți, Suceava și București. Justin Moiescu până în 1956 era un simplu teolog laic, un mirean “tehnocrat” și nehirotomit. A fost cel mai cult patriarh comunist al României (de fapt, unicul cu adevărat intelectual), cunoscând bine patru limbi străine: franceză, greacă (atât limba modernă, cât și greaca veche) și poloneză. A publicat mai multe studii și volume de teologie neo-testamentară, inclusiv traduceri din limba greacă, a inițiat editarea colecției.

În anul 1956 a intrat în preoție și monahism pentru a putea fi promovat ca mitropolit ortodox (al Ardealului, din februarie 1956 până în ianuarie 1957, și apoi, după moartea mitropolitului Sebastian Rusan, al Moldovei, din ianuarie 1957 până în iunie 1977).

În 1977, 12 iunie a fost ales Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungrovlahiei și patriarh al Bisericii Ortodoxe Române (înscăunat 19 iunie 1977), păstorind până la moarte.

Activitatea pastoral misionară

Ca mitropolit al Moldovei, a desfășurat o activitate prodigioasă: au fost ridicate noi clădiri (adevărate monumente de arhitectură) în incinta Centrului eparhial Iași, iar catedrala și reședința au fost refăcute; au fost restaurate numeroase mănăstiri și biserici - monumente istorice din eparhie. Pe lângă cele mai multe s-au pus bazele unor muzee sau colecții muzeale. De asemenea, s-au construit clădiri noi la Seminarul Teologic din Mănăstirea Neamț, iar cele vechi au fost modernizate.

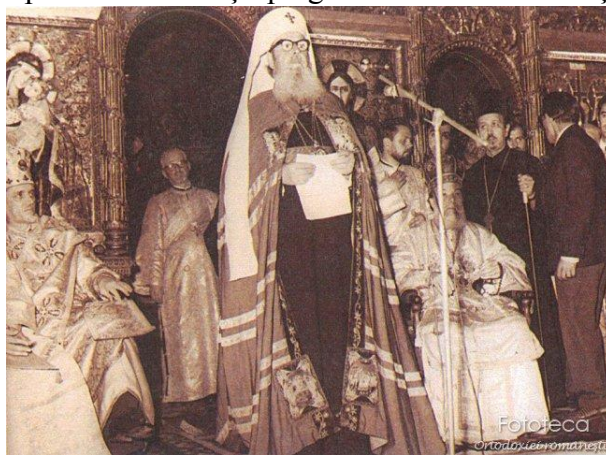
A condus câteva delegații ortodoxe române în vizitele făcute altor Biserici: Anglia (1958), Biserica siriana din Malabar (1961), S.U.A. (1970), Biserica luterană din Danemarca (1971), Patriarhia ecumenică (1974).

A făcut parte din câteva delegații sinodale conduse de patriarhul Justinian și a primit numeroase delegații străine la Iași sau în cuprinsul Arhiepiscopiei Iașilor.

Ca membru în Comitetul Central al Consiliului Ecumenic al Bisericilor (1961-1977), a participat la Adunările generale de la New Delhi (1961), Uppsala (1969), Nairobi (1975) și la sesiunile anuale ale Comitetului Central la Paris (1962), Geneva (1966, 1973 și 1976), Heraklion Creta (1967), Canterbury (1969), Addis-Abeba (1971), Utrecht (1972), Berlin (1974) ș.a.

A făcut parte din Prezidiul Conferinței Bisericilor Europene și din Comitetul Consultativ, participând la Adunările generale Nyborg IV (1964), Nyborg V (1966), Nyborg VI (1971) și Engelberg (1974), precum și la sesiunile Prezidiului și Comitetului Consultativ. A condus delegațiile Bisericii Ortodoxe Române la Conferințele panortodoxe de la Rodos (1961, 1963, 1964) și Chambesy (1968), la prima Conferință pregătitoare a Sfântului și marelui Sinod panortodox (Chambesy 1971).

Ca patriarh, a condus câteva delegații sinodale care au vizitat alte Biserici: Patriarhia ecumenică (1978), Arhiepiscopia misionară ortodoxă română din Statele Unite și Canada (1979), Biserica Ortodoxă Rusă (1980), Biserica Ortodoxă Sârbă (1981), Biserica luterană din Suedia (1981), sediul Consiliului Ecumenic al Bisericilor de la Geneva (1981), Biserica Ortodoxă Bulgară (1982), Biserica Ortodoxă din Grecia (1984).

A primit vizita unor întâistătători de Biserici, precum și a numeroși reprezentanți ai altor Biserici și confesiuni creștine din lumea întreagă în calitate de patriarh.

Prin bogata sa activitate cărturărească, ecumenică și pastorală, patriarhul Justin își înscrie numele în rândul ierarhilor de mare prestigiu ai întregii Ortodoxii.

Patriarhul Justin Moisescu a murit la 31 iulie 1986, fiind înmormântat în Catedrala Patriarhală.

STOICA MARIAN EUGEN

Clasa a XI-a S

ARC ÎN TIMP...

-interviu cu Pr.Prof.Dr.Oprescu Daniel-

Prinși în fervoarea pregătirilor revistei , ne-am gândit la cineva care ne-ar putea oferi informații despre seminar și seminariști, atât din perspectiva educatului ,cât și al educatorului .

Părintele profesor Oprescu Daniel , un erudit am zice, împărtășește din postura de profesor ,cunoștințele sale legate de Limba greacă veche, Istoria Bisericii Ortodoxe Române, Istoria Bisericii Universale, Pastorală, Spiritualitate, tinerilor învățăcei.

- Pentru început, vă rog să faceți un sumar C.V.-ului domniei voastre pentru cititorii revistei noastre.

- Am 30 de ani, m-am născut în 1982, am urmat cursurile Seminarului din Câmpulung în perioada 1996-2001 . Între 2001-2005 - cursurile Facultății de Teologie „Mucenița Filofteia” din Pitești, cursurile de master 2005-2007 și din 2008 am urmat cursurile de doctorat ale Universității din Pitești cu specializările Filozofie Clasică, Limbă Greacă Veche și Latină pe care le-am terminat cu susținerea tezei în 2011. Sunt căsătorit, am doi copii, sunt preot slujitor la parohia Sfinții Constantin și Elena din Câmpulung, cartierul Mărcuș.

- Pentru elevii seminarului sunteți un exemplu demn de urmat pentru că ați studiat în aceeași instituție în care acum conduceți destinele altor elevi. Pentru reușita noastră, vă rog să ne spuneți câteva amănunte legate de dorința dumneavoastră de a urma o cariera în acest sens.

- În perioada liceului se pot acumula cele mai multe cunoștințe , trebuie doar elevii să manifeste multă stăruință și dragoste de carte. Amănuntele sunt multe, ar fi greu să-mi amintesc acum, însă cred că totdeauna m-a motivat dorința care nu a dispărut niciodată de a mă perfecționa, de a depăși limitele și de a încerca să realizez ceva în viață , prin muncă cinstită și pe această cale a învățaturii din școală. Cât de demni suntem noi să fim exemple pentru ceilalți, rămâne chiar la aprecierea celorlalți care ne văd, care ne studiază, care ne imită uneori atunci când facem ceva bun și eu sper ca toți elevii acestei școli să fie mândri că au trecut prin ea, să se uite cu multă mândrie în urmă și să facă până la urmă cinste locului de unde au plecat și unde s-au format ca oameni ,dar și profesional.

- În viziunea dumneavoastră, care ar fi profilul model al elevului de seminar ?

-Mă gândesc la un exemplu al Sfinților Vasile cel Mare și Grigorie Teologul, care în perioada studenției lor din secolul IV știau doar două căi - calea spre Biserică și calea către școală , iar toate celelalte tentații care apar la vârsta tinereții erau foarte ușor depășite și nu se lăsau pradă acestor ispite. Profilul moral este legat în primul rând de dorința de a fi cel mai bun . Mai ales , pentru că ne aflăm într-un liceu vocațional , ar trebui ca aspectul intelectual

al pregătirii să fie dublat de această dorință de a fi mai buni, de a fi oameni responsabili, de a fi serioși , de a fi oameni demni până la urmă și să poată deveni , așa precum o lumânare aprinsă de la care se pot aprinde alte lumânări stinse la rândul lor.

- *Sunt diferențe între momentul în care v-ați aflat în aceasta ipostază și momentul actual?*

- Nu știu dacă aceste diferențe sunt chiar semnificative, cred că într-un anumit fel sunt, poate că acestea ar trebui puse mai în urmă , pentru că eu cred că omul manifestă aceleași tendințe dintotdeauna. Nu este nimic nou sub soare și cred că totuși elevii din ziua de astăzi au ceva mai multe șanse , întrucât există o deschidere mult mai mare spre cunoaștere, o posibilitate de informare mult mai vastă și ca atare , cei care se conectează la aceste surse pot să facă poate mai multe decât am reușit noi la momentul respectiv.

- *Încă din momentul în care ați devenit elev al seminarului ați vizat urmarea unei cariere preoțești sau pe aceea de profesor ?*

-În primul rând , am avut în vedere această misiune preoțească pe care am și dobândit-o în anul 2006, în urma hirotoniei pe care am primit-o din mâna Înalt Prea Sfințitului Arhiepiscop Calinic , iar cea didactică, cea pedagogică de profesor a venit așa ca o completare la cea preoțească, dar până la urmă a venit ca o continuare a activității preoțești care se definește prin activitatea învățătoarească. Noi învățăm că misiunea preoțească se definește prin trei direcții , prin trei demnități : cea de învățător, cea de conducător și cea de sacerdot. Partea de sacerdot se săvârșește în Biserică în mod special, cea de învățător poate fi exercitată pe oriunde, în contextul în care preotul are diverse dialoguri cu oamenii din parohie și nu numai , pe diferite teme în care poate să aducă acel sâmbure de adevăr și de învățătură revelată , iar cea de gospodar, administrator care se reflectă în lucrările de îngrijire ,ș.a.m.d., pe care le facem cu toții pe lângă Biserică. Eu cred că am pus ceva mai mult accent, poate m-am orientat spre aceasta ,deși consider că celelalte două nu au fost lăsate deoparte.

- *Ce sfaturi le puteți da tinerilor teologi în legătură cu conduita lor profesională , dar și personală?*

- Cred că , în primul rând trebuie să o vizăm pe cea personală. Îmi amintesc de un îndemn al Mântuitorului Iisus Hristos „Fiți doar voi desăvârșiți precum și Tatăl nostru cel ceresc desăvârșit este “. Deci , noi ne punem această problemă , a unei vieți care să devină un exemplu de urmat pentru ceilalți .În ceea ce privește conduita profesională, dacă ești om cumsecade și ești om responsabil, nu cred că este cazul să se manifeste ceva în mod special și aceasta derivă din pregătirea personală pentru care se îngrijește fiecare om în parte.

- În final ,vă rugăm să ne transmiteți câteva gânduri și opinii legate de inițiativa noastră de a edita o revistă a seminarului.

- Dacă ați început această frumoasă acțiune , să o duceți până la final. Rețineți că un lucru se începe foarte ușor, este mai greu să rămâi constant în a practica acel lucru bun. Îmi amintesc și eu cu plăcere de perioada de liceu când semnam articole în “Carol I -știi”, revista Școlii Normale „Carol I”. Era așa o bucurie și așa o satisfacție și poate că din acel moment am început eu să deprind gustul pentru scris, pentru studiul serios, pentru carte. Această activitate cântărească o urmez și o susțin cu efort în fiecare zi a vieții mele. De aceea, gândul meu acum se rezumă doar la această dorință a noastră de a nu rămâne superficiali . Începem ceva și apoi nu mai putem duce la bun sfârșit o lucrare. Deci , începutul este frumos, este promițător, încurajăm și noi și felicităm acest început, dar cel care va reuși să ducă până la sfârșit această lucrare este vrednic cu adevărat de răsplată și este bine să avem așa o prospecție pentru un viitor luminos, nu doar pentru un număr al revistei și apoi să se termine această dorință a noastră de a face ceva frumos.

- Vă mulțumesc pentru acordarea timpului prețios !

VLAD DENIS

Clasa a XI-a S

Corală
Seminarului Teologic Ortodox “Justin Patriarhul”
Câmpulung Muscel

Este în tradiția Seminarului Teologic din Câmpulung ca anual să fie organizat câte un spectacol cu membrii coralei acestuia.

Încă de la înființarea profilului teologic, Parintele Profesor Dirijor Libianu Ion a selectat an de an elevi seminariști cu aptitudini muzicale pentru a putea realiza o corală cât mai frumoasă. De puțină vreme, Părintele Libianu retrăgându-se din învățământ, a venit un nou profesor de muzică psaltică, Parintele Profesor Dirijor Dascălu Ovidiu care a continuat tradiția și a organizat în continuare spectacole și repetiții cu corul.

Câteva din piesele lucrate la repetiții și unele dintre ele cântate la spectacolele finale sunt: *Noi în seara de Crăciun glas 1, Urătura, Colind popular Dăliana glas 8, Toată obștea creștinească glas 1, Colind Lerui, Ierui, Ierui glas 1, Colind Domnului, Doamne glas 1, Oaspeți cu azur în gene glas 1, Mărturișiți-vă Domnului* de Ieromonahul Grigorie Simonopetrul *glasurile 1,8,6,7, Bucură-te Marie glasurile 3 și 7, Fragment din Paraclisul Maicii Domnului* de Oprea Demetrescu *glas 8, Cine este Dumnezeu* de Filotei Moroșanu *glas 7, Prochimene* de Ieromonahul Ghelasie Ivan *glas 8, Balada Sfinților Martiri Brâncoveni glasurile 1 și 2, Stihiri din psalmul 46, Limbile să salte glas 5, Condacul Născătoarei de Dumnezeu* de Emanuel Zmeu *glas 8, Fericirile duminicale de Anton Pann glasul 1*. Acestea sunt doar câteva piese selectate de puțină vreme.

In acest cor sunt elevi de la toate clasele seminarului :

Clasa a IX-a S : Aurel Petre Claudiu, Borogan Răducu, Irimia Mihail, Meltei Silviu, Muștescu Eduard, Petrescu Ionuț Andrei, Vătășescu Robert Gabriel.

Clasa a X-a S: Bondoc George Valentin, Bulf Alexandru Neofit, Cioacă Daniel, Gruia Florinel, Ionescu Marius Ionuț, Țiculeasa George Eduard, Stroie Laurențiu Georgian, Vlaicu Ion Alin.

Clasa a XI-a S: Bolbose Alexandru Teodor, Chița Cosmin, Cărmădaru Emanuel, Creață Irinel Octavian, Muraru Eugen Gheorghe, Nicula Liviu Andrei, Pârșan Cătălin, Pârșan Marius Gabriel, Stoica Marian Eugen, Vasiloiu Petru Andrei, Vlad Denis Gheorghe.

Clasa a XII-a S : Bulf Marius, Cotenescu Robert, Dascălu Cătălin, Dragomir Ionuț, Iacob Alexandru, Oncioiu Bogdan, Rădulescu Ciprian.

În anul școlar 2012-2013, acesta este formația completă a coralei seminarului:

Pentru mai multe detalii despre noi, vă invităm să intrați pe site-ul Seminarului Teologic Ortodox Justin Patriarhul din Câmpulung Muscel: www.justinpatriarhul.ro

NICULA LIVIU ANDREI

Clasa a XI-a S

MÂNĂSTIREA NEGRU VODĂ

**- Leagănul credinței
strămoșești-**

De cum pătrundem în orașul de la poalele munților Făgăraș, Câmpulung Muscel, ne atrag atenția turlile de un verde crud ale mănăstirii Negru-Vodă. Încă de la intrare , ne întâlnim cu istoria... Un aer solemn ne învăluie , emoțiile ne cuprind...Fiecare pas îl facem cu grijă...Domnitori, boieri, cinstite fețe bisericești se perindă aievea...spre Dumnezeu.

Mănăstirea Negru-Vodă este situată în jumătatea sudică a municipiului, pe o terasă medie din dreapta Râului Târgului și reprezintă cel mai important ansamblu monastic din Muscel.

După tradiție, mănăstirea Negru Vodă a fost ctitorită în anul 1215 de Radu Negru Voievod, fiind apoi rezidită de Basarab I și fiul său, Nicolae Alexandru Basarab. După zidirile din veacul al XIV-lea și modificările suferite în secolul următor, Biserica Negru Vodă s-a surpat în 1628, din cauza unui cutremur puternic. Matei Basarab o reconstruiește în 1635 pe aceeași temelie și cu pietrele ctitoriei inițiale și astfel va rămâne până în 1827, când arhiepiscopul Filaret Beldiman, cu ajutorul domnitorului Grigorie Ghica, o reface pentru a treia oară și o târnosește în 1832. Biserica mănăstirii Negru Vodă este necropolă domnească și păstrează documentul epigrafic cel mai însemnat din țară, cea mai veche lespede de mormânt voievodal, scrisă în limba slavonă, aparținând lui Nicolae Alexandru Basarab. De asemenea, adăpostește o frumoasă pictură realizată de Gheorghe Tăttărăscu. Mănăstirea Negru Vodă a fost desființată în 1959 de către comuniști și reînființată în 1989 prin purtarea de grijă a Prea Sfințitului Calinic Episcop de Argeș și Muscel. Mănăstirea are șapte monahi și stareț pe Părintele Serafim Caiea.

Structural, este formată din Paraclisul Domnesc al curții voievodale, ulterior Biserica Mare a Mănăstirii , Biserica Mică(Bolnița)- din primul sfert al veacului al XIV-lea , Casa Domnească- din secolul al XVII-lea ,construită pe vechi temelii din secolul al XIV-lea , Casele Egumenești de la începutul secolului al XVIII-lea anexa casei domnești Chiliile de la începutul secolului XIX-lea .Aici se mai afla și Hanul-Bazar al mănăstirii, dispărut încă în 1746.

Biserica Mare a Mănăstirii

În formă actuală ,este a treia construcție. Trei epoci bine distincte avem în trecutul ei. **Prima**, ca biserică de mir de la începutul secolului al XIV-lea până în anul 1628; **a doua**, din 1636 și până în 1827 , cât a durat a doua construcție făcută de Matei Basarab și **a treia** , din timpul egumeniei arhiepiscopului Filaret Beldiman, care a rezidit-o între 1827-1832 și până în zilele noastre.

În forma de navă, biserica are trei turlle, cea din mijloc mai mare, iar cele de la răsărit

și respectiv apus, mai mici, situate spre sud , deasupra ușii. Bolta este compartimentată de două arcade asimetrice, sprijinite pe stâlpi doar în partea de răsărit . În spatele tâmplei se află două coloane care se înalță până la boltă , pe cea din dreapta fiind înscrisă anul 1832 când s-a târnoșit biserica.

Tâmpla de lemn are decorații ornamentale, predominând motivele vegetale stilizate, cu frumoase colonete decorate cu funze și având mici capiteluri. De asemenea, și ușile Împărătești și cele Diaconești sunt abundant decorate.

Naosul, de formă dreptunghiulară, repezintă cel mai spațios compartiment al bisericii , în ciuda faptului că nu are abside. Pe laturile exterioare există cât o fereastră mare, iar turla deschisă, foarte largă și înaltă ,octogonală ,cu patru arcade sprijinite pe stâlpii masivi, este luminată de opt ferestre mari. Înspre altar este un spațiu secundar, îngust cu arcade laterale și cu câte o fereastră pe laturile exterioare . Este despărțită de restul naosului printr-o mare arcadă.

Între naos și pronaos se interpune o arcadă semicirculară , sprijinită de stâlpi masivi, laterali .

Pronaosul I , tot dreptunghiular ,cu bolta episcopală , are două arcade la capete și prezintă câte o fereastră pe fiecare latură exterioară .În partea sudică se află mormântul voievodului Nicolae Alexandru Basarab (1352-1364) cu o inscripția slavonă.

Între pronaosul I și II se află coloane înalte fixate pe socluri pătrate ,cu frumoase capiteluri. Ele separă un spațiu central și două spații mici laterale, toate cu arcade semicirculare, între care cea din mijloc este cea mai mare. Pe același aliniament cu coloanele, există stâlpi laterali masivi ,cu înălțimea de circa 1,5m.

Pe peretele vestic se află o pisanie amplă, situată deasupra ușii de intrare “...a fost zidit într-un început de Radu Negru la 1215... de Basarab I cel Mare , fiul lui Negru Vodă și terminată de Nicolae Alexandru Basarab ,înmormântat aici”. La 1628 din pricina Cutremurului biserica s-a dărâmat . La 1635 Matei Basarab Voievod o zidește din nou cu

aceleași materiale din piatră cioplită, întocmind obștea monahală cu primul stareț Melchisedec.

Din cauza cutremurelor din 1802 și 1819 ,Biserica s-a dărâmat , rămânând așa până în 1826 ,când din porunca

voievodului Grigore Ghica, începe zidirea cu același material adăugându-se și pietre noi cioplite .La incendiul din 1932 , izbucnit la Seminarul de Orfani din cuprinsul mănăstirii , sunt distruse acoperișul bisericii , clopotnița și chiliile , dăunând și obiectelor și picturii dinăuntru .

În 1955 s-a orânduit și pictura din nou (prin grija patriarhului Justinian) , în frescă, s-au lucrat trei ani (1954-1957) pe vremea starețului protos Meletie Petcu (pictori calugări conduși de arhimandritul Sofian Boghiu , ajutat de ieromonahul Felix Dubneac de la mănăstirea Plumbuita- București)

Pe peretele sudic este pictat chipul lui Melchisedec, primul egumen , iar pe cel dinspre nord , chipul vornicului Pană Costescu. Pe peretele vestic sunt zugrăviți : Matei Basarab , Doamna Elena, Radu Negru , Alexandru Voievod Iliăș . Preotul Ioan Răuțescu consideră că chipurile acestor ctitori au fost zugrăvite în 1831 , așa că nu reproduc exact vechile picturi din timpul lui Matei Basarab , iar zugravul a făcut confuzie cu ultimul domn (de altfel , cuvântul *Iliăș* pare adăugat mai pe urmă).Nicolae Alexandru Voievod este înmormântat chiar in biserică .

La exteriorul bisericii se află două pisanii. Prima, așezată în stânga, face istoricul

bisericii așa cum era înainte pe vremea lui Matei Basarab , lăudând opera acestui domn „ *bun și milostiv*”. Lângă inscripție se află un text asemănător „*pusă de câmpulungenii care vroiau să se veșnicească și astfel amintirea privilegiilor lor*”, după cum arăta Nicolae Iorga – prezintă și un anumit interes istoric . „ *Pentru întâia oară ... se sapă în piatră legenda bătrânului și prea-milostivului creștin Radu Negru Voievod , care a fost de-nceput descălecătorul Țării Românești*”. Totodată ,cele două inscripții pot fi considerate atât documente istorice , cât și documente literare , mărturii ale largii utilizări a limbii române în acea epocă.

Construind-o în locul celei vechi , Matei Basarab a transformat biserica în mănăstire de călugări. Încă din 1635 , lâng mănăstire a întemeiat o tipografie , cele necesare fiind aduse din Rusia , cu ajutorul mitropolitului Pentru Movilă .Prima carte tipărită în acel an a fost un Molitvelnic slavonesc . În 1642 se tipărește o altă carte „ Învățăture preste toate zilele (în limba română”-Întâia carte scrisă în limba română în Țara Românească, urmată în 1643 , de Antologhion , iar în 1650 , a patra carte –Psaltirea .

La Mănăstirea Negru Vodă a fost o școală de copişti cu puternice tradiții, manuscrisele remarcându-se printr-o scriere caligrafică , fiind împodobite cu frontispicii și miniaturi colorate , artistic executate , precum și prin cursivitatea limbii folosite . Dintre copişti amintim pe Vasile Grămăticul , Nicola Logofătul , Panu Grămăticu.

Mănăstirea Negru Vodă a avut o serie de privilegii, întărite printr-o serie de hrisoave domnești date de Grigore Ghica la 17 aprilie 1669(1661), Radu Leon la 28 martie 1713(1665) , Duca Vodă la 7 Ghenarie și 29 aprilie 1674 și respectiv , la 26 aprilie 1680 , 19 Martie și 11 aprilie 1683 , de Constantin Brâncoveanu la 10 ianuarie și 16 Ghenarie 1689. În secolul următor , înnoiesc milele și privilegiile pe care le avea mănăstirea, Constantin Brâncoveanu , în 1706 și 1735 , Matei Ghica , în 1752.

De asemenea, a avut numeroase moșii în Muscel , Dâmbovița , Teleorman, Argeș și Ialomița , precum și o serie de munți (Tatei,

Mușoroaiele , Vâja , Zănoaga, Clăbucet , Capra , Mitârcea ,Pietrele Albe , Brătila Pietrele Albe , Valea Vladului)etc.

Preoți de mir , slujitorii ai mănăstirii după secularizare, au fost George Pătrășescu , D.Ionescu – Mircea , I.Bărbulescu , P.Dragomirescu , Gheorghe Stoian (participant la Primul Război Mondial). Rămasă fără avere vechea mănăstire, transformată în biserică de mir , a îndurat multe lipsuri , printre care ruinarea chiliilor.

În 1920 a început clădirea orfelinatului , pe vechiile ruine ale chiliilor , iar la 1 septembrie 1922 se inaugurează aici Seminarul Orfanilor de Război .Elevii eu fost la început numai orfani de război din toată țara , mai târziu s-au admis și fiii celor invalizi și de preoți . Prima serie de absolvenți a dat-o în 1930 , fiind desființat în 1934 . O parte din absolvenți au urmat teologia la Varșovia și la Atena, printre aceștia aflându-se și Justin Moisescu din Căndești Muscel , devenit mai târziu patriarh .

Un eveniment dureros a fost incendiul din 1934 , ziua de 8 mai , când au ars : o parte din seminar , Stăreția cu Muzeul (în care se păstrau o mulțime de cărți și odoare vechi) , turla, cupola cea mare și învelișul clopotniței . Au fost refăcute în scurt timp, regele Carol al II-lea donând un clopot frumos de circa 1000 kg , înlocuind astfel clopotele vechi, topite de flăcările incendiului .

În 1928 , Patriarhul Miron , transformă acest locaș , din nou în mănăstire , așezându-l aici pe egumenul Miron Popescu , totodată fiind împroprietărită cu 250 ha de pădure în

Muntele Berevoiescu Mic. In 1943 este așezat egumen Partenie Bucșu.

Biserica Mică a Mănăstirii (Bolnița) este considerată monument istoric având hramul „Sfântul Ioan Botezătorul “(Drăgaica sau Sânzienele).

Situată în ptea sud-estică a mănăstirii , a fost construită din zid în 1718, înlocuind biserica de lemn din vremea lui Matei Basarab. Pe plan triconic, are frontispiciu icoana Sfântului Ioan Botezătorul , cu capul Tăiat , ținut în mână .

Altarul , decroșat , semicircular în interior și poligonal la exterior , adânc ,cu bolta curbată spre forma de semicilindru , are o fereastră mare pe axa bisericii și una mică la proscomidie. Tâmpla de lemn are două registre cu icoane .Pe acestea , cat si pe Icoanele Împăratești și pe alte opt icoane apar semnnătura marelui Gheorghe Tătărescu și anul 1862. În altar se observă două rânduri de pictură , suprapuse –una cu personajele integrale (cea veche) și alta în care apar numai busturi (cea nouă).

Naosul dreptunghiular , cu cate două ferestre pe fiecare din laturile exterioare, larg deschise în zidul gros , are turla de formă cilindrică preylentând doua planuri închise unul într-altul și respectiv opt ferestre foarte înguste și înalte . Aici, vechea pictură nu se mai păstrează , datorită refacerii tencuielii, după care a rămas nepictată. Ea fusese făcută tot de Gheorghe Tătărescu(fiind una din cele 60 de biserici din România zugrăvite de el , după ce făcuse studii de pictură la Roma), în 1860.

Pridvorul deschis , sprijint pe patru coloane frontale și pe câte una laterale , susținute de socluri pătrate și având capiteli (coloanele sunt făcute din piatră de Albești), prezintă frumoase arcade trilobate, străpunse de grinzi orizontale de lemn. Coloanele sunt susținute de zidul gros , având circa 1 m înălțime .De asemenea, se remarcă ancadramentele ușii de la intrare în biserică , realizate din piatră de Albești , frumos sculptată. Deasupra ușii se află pisană (cu litere chirilice), fixată în 1718 , când s-a zidit biserica .Se disting totodată , ancadramentele ferestrelor, făcute tot din piatră de Albești , iar turla la exterior , are baza pătrată , iar în rest capătă formă ortogonală , având colonete angajate situate între cele patru planuri ce se retrag succesiv și între care se încadrează ferestrele . Deasupra lor , două rânduri de cărămizi în formă de dinți de ferăstrău , se arcuiesc în dreptul fiecărei ferestre .

Turnul-clopotniță , datând din vremea lui Matei Basarab , are o înălțime de 35 m, impresionând prin grandoarea sa și reprezentând o adevărată emblemă a Câmpulungului. Toate cele trei nivele sunt de formă pătrată , spre deosebire de turnurile contemporane

ridicării lui , care aveau două etaje pe plan octagonal. Etajele I și II sunt prevăzute cu metereze , iar încăperea clopotelor cu patru deschideri mari în plin centru . Este construit din cărămidă, având un soclu de bolovani în alternanță cu cărămidă . Fațadele sunt tencuite , având cinci rânduri de panouri , despărțite de trei brâuri orizontale , ornamentica fațadei fiind completată cu butoni de ceramică . Zidurile turnurilor sunt, de asemenea , împodobite cu o serie de sculpturi de piatră aduse de la cloașterul catolic ; acest fapt a determinat să se considere că în turnul mănăstirii Câmpulung avem dovezile începutului și sfârșitului unui alt vechi monument . Accesul la etaj se face printr-un poligonal ce cuprinde scara.

Turnul , aflat în capătul unei alei , are un frumos portal și o poartă masivă din lemn de stejar , făcută la 1749.

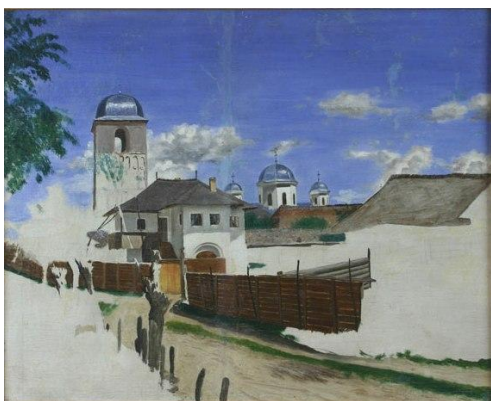
Casa stăreției , cu parter și etaj , construită de Constantin Brâncoveanu , a suferit modificări în secolul al XX-lea.

Palatul domnesc a fost nucleul în jurul căruia s-au adăugat , pe parcurs , toate celelalte construcții ce formează ansamblul mănăstirii Negru Vodă . Actuala Casă Domnească construită în timpul lui Matei Basarab , deasupra unei vaste pivnițe boltite , cuprinde două foișoare juxtapuse , cu largi arcade în plin centru , susținute de stâlpi de cărămidă , două încăperi-anexă comunicând cu foișorul cel mare , la care ajunge scara de acces și o locuință compusă dintr-un vestibul și trei camere mari boltite.

Pivnița este construită cu boltă semicilindrică , susținută de arcuri dublouri , fiind mult mai veche decât restul clădirii. Zidirea este executată din piatră cioplită , amestecată cu cărămidă .

Între anii 1689 -1690 , mănăstirea Câmpulung a cazut pradă jafului trupelor habsburgice , iar la scurtă vreme daune i-au pricinuit și trupele otomane și curții , care luptau împotriva imperialilor . După aceste evenimente , egumenul Mihail (numit de Constantin Brâncoveanu) a refăcut zidul înconjurător în 1712 care avea turnuri de apărare , ale căror vestigii mai existau încă la 1855 , în vremea lui C.D Aricescu.

În iulie 1737, turcii au ars și prefăcut în scrum Câmpulungul , dând foc și mănăstirii . Din porunca domnitorului Constantin Mavrocordat , au fost dărâmate din temelii zidurile înconjurătoare, dar tot în acel an au fost refăcute .

Ion D. Negulici (1812–1851) - *Peisaj din Câmpulung-casa natală și Mănăstirea Negru Vodă / Biserică din Câmpulung.*

Din 1989, egumenul mănăstirii este arhimandritul Vichentie Punguță , venit de la mănăstirea Frăsinei , județul Vâlcea . Mănăstirea are șapte monahi care folosesc cele 10 chilii și stareț pe Părintele Serafim Caia .

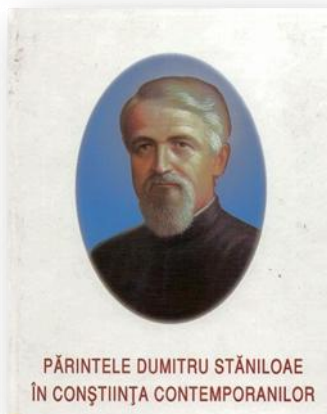
Carte de vizită pentru orașul Câmpulung, mănăstirea Negru Vodă este edificiul care a învins timpul, fiind o emblemă a dăinuirii istoriei și a credinței strămoșești .

MURARU GHEORGHE EUGEN

Clasa a XI-a S

PĂRINTELE DUMITRU STĂNILOAE

-LUMINA ORTODOXIEI-

Părintele Profesor Dumitru Stăniloae s-a născut la 16 noiembrie 1903 la Vlădeni (jud. Brașov, fost Făgăraș) localitate „pur românească” situată între Țara Bârsei și Țara Oltului înconjurată de ape ce-și au izvor în muntele Măgura Coldei.

Dumitru Stăniloae era mezinul unei familii numeroase, acesta având două surori și doi frați. Pe mama sa o chema Reveca, nepoată de preot, iar pe tatăl său, Ieremia, care supranumit „filozoful satului”, a călătorit chiar și în America.

Numele Părintelui Profesor a fost ales de bunicul său din partea mamei, acesta oscilând între Atanasie și Dumitru, dar numele care a rămas în inima bătrânului a fost Dumitru.

Acesta a avut înclinație spre biserică de mic copil, mergând cu mama sa la biserica din sat unde era paroh Iacob Zorea.

În 1910 începe școala primară în satul natal. Fiind foarte abil s-a impus de la început, fiind printre primii ce au știut să citească și socotească. În clasa a II-a citea cu ușurință fiind impresionat de cartea ce i-a dat-o unchiul său Gheorghe și anume „Vămile văzduhului”. Timpul a trecut și odată cu trecerea clasei a IV-a, Dumitru Stăniloae a fost numit fruntașul generației sale.

De la sora sa a aflat în timp ce era cu oile la câmp că mama sa și unchiul Iordan Curcubătă vor pentru el o carieră în preoție. La 10 februarie 1917, Părintele Profesor a plecat la liceul din Brașov stând în gazdă la o săsoaică. Termină cu bine primii trei ani de liceu, făcând în vacanța de vară vizite la Budila (Săcele) împreună cu unchiul său Iordan Curcubătă.

În toamna anului 1918 începe anul IV de liceu. Elevul Dumitru urmărește cu ardoare gazetele editate la Sibiu ce urmăreau evenimentele Marii Uniri din 1918.

Fundația Gojdu i-a oferit o bursă ce i-a ușurat situația financiară fapt ce s-a menținut până la terminarea studiilor cu rezultate remarcabile.

Imediat după terminarea liceului, Dumitru Stăniloae este recomandat de unchiul său Mitropolitului Nicolae Bălan pentru o bursă, necesară studiului teologiei în cadrul Universității din Cernăuți. Astfel pleacă, urmând cursul Facultății de Litere și Filozofie din București (1923-1924) unde anumiți profesori l-au fascinat. În 1924 se întâlnește cu Mitropolitul Nicolae Bălan pe strada Academiei care constată că Dumitru Stăniloae nu mai urmează Facultatea de Teologie. Până la Învierea din acel an, elevul Dumitru cere din nou o bursă pentru continuarea studiilor în teologie la Cernăuți. Până în toamnă termină anul I la teologie, fiind pătruns de limbile clasice, pătrunde în lumea scriitorilor patristici, dar fiind și impresionat de profesorii săi de dogmatică (Vasile Loichiță) și apologetic (Nicolae Cotos).

Termină cu rezultate strălucite anul IV, susținând lucrarea de licență în teologie: „Botezul copiilor – posibilitate, necesitate și realitate” cu dovezi nou-testamentare, patristice și dogmatice.

Cu o bursă de studiu pleacă la Atena în 1927 alături de Nicolae Popovici unde a găsit documentație necesară tezei sale de doctorat, care v-a avea loc în toamna anului 1928, astfel fiind declarat doctor în teologie cu lucrarea „Viața și activitatea Patriarhului Dositei al Ierusalimului și legăturile lui cu Țările Românești”.

În 1929 este încadrat Profesor suplinitor la catedra de dogmatică la Academia Teologică Andrei Șaguna din Sibiu, iar din 1935 până în 1946 va deveni profesor titular.

În 1929 Dumitru Stăniloae traduce și analizează opera dogmatică a lui Hristu Andrusos, iar în 1930 pleacă la Constantinopol pentru a căuta, cerceta și copia opera Sfântului Grigorie Palama pe care o analizează și o traduce la Sibiu în 1930.

La 1 octombrie 1930, Profesorul Dumitru Stăniloae s-a căsătorit cu Maria Mihu, originară din Șura Mare, care îi va fi o vrednică tovarășă de viață timp de 63 de ani. Devine părinte la 10 mai 1931 când i se nasc primii copii, gemeni: Dumitru (moare în septembrie 1931) și Maria (care moare în 1945). La scurt timp după căsătorie, a fost hirotonit diacon (16 octombrie 1931) și preot (25 septembrie 1932). La 8 octombrie 1933 se naște Lidia, al treilea copil al familiei.

La 1 ianuarie 1934 este numit director al Telegrafului Român. După ce rectorul Nicolae Colan este ales Episcop al Clujului, Părintele Profesor este numit rectorul Academiei Teologice.

După 17 ani și jumătate la Academia Andriana, Dumitru Stăniloae vine la București pentru a prezenta un curs de Ascetică și Mistică. Acest curs a fost susținut din ianuarie 1947.

Din 1947, Părintele Dumitru Stăniloae a fost chemat la Facultatea de Teologie din București la catedra de Ascetică și Mistică, iar din 1948 este titular la Catedra de Dogmatică și Simbolică până la pensionarea sa din 1973.

Odată cu venirea comuniștilor, Dumitru Stăniloae a fost izolat din ce în ce mai mult pentru a nu influența viața spirituală a tinerilor studenți bucureșteni. În 1949 devine profesor de dogmatică la doctoranzi până în 1973.

La 5 septembrie 1958 este de luat de acasă și dus la închisoarea din strada Uranus pentru o lună de zile, apoi dus la închisoarea de pe strada Plevnei unde stă tot o lună de zile. Pe 4 noiembrie 1958 începe procesul care a fost înscenat. Au fost anchetate 16 persoane cu sentința de „uneltire împotriva statului și oamenilor muncii din România” cu pedepse până la 10 ani. Dumitru Stăniloae a fost eliberat în ianuarie 1963, îndepărtat de la catedra universitară de scrierile sale care erau deja celebre.

După pensionare în 1973 a urmat cea mai bogată și mai strălucită perioadă în scrieri și traduceri teologico-dogmatice. Din 1974 va coordona activitatea de doctorand a lui Dan Ilie Ciobotea, viitorul Patriarh al României.

Între 1976-1982 devine „Doctor honoris causa” al universităților din Salonic, Paris și Belgrad, dar și al Universității din București în iunie 1992.

La 4 octombrie 1993 cel mai mare Teolog al secolului XX s-a stins din viață la vârsta de 90 de ani.

CREAȚĂ IRINEL,
clasa a XI-a S

Sfinții Împărați Constantin și Elena

Biserica creștină de pretutindeni sărbătorește pe 21 mai, pe doi dintre cei mai importanți susținători ai ei, Sfinții Împărați întocmai cu apostolii, Constantin și mama sa, Elena. 2013 este „Anul omagial al Sfinților împărați Constantin și Elena”, la împlinirea a 1.700 de ani de la Edictul de toleranță religioasă de la Milano (313).

De dragostea și exemplul lor în cinste și demnitate sunt legate cele mai sincere amintiri ale contemporanilor lor. Convertirea lor la Evanghelia lui Hristos, înțelepciunea lor pentru a da libertate credincioșilor creștini vor rămâne exemple de urmat pentru toți stăpânitorii popoarelor până la a doua venire a Împăratului tuturor. Lui Hristos și-au dăruit elanul, credința, sfințenia; de aceea, credincioșii, imediat după moartea lor, le-au păstrat vie cucernicia și evlavia, trecându-i în rândul celor care s-au nevoit în predicarea

Evangheliei nemuririi, asemenea Sfântului Pavel.

Pentru noi creștinii ortodocși români, importanța prăznuirii zilei de 21 mai se mărește pentru că Sfinții Împărați Constantin și mama sa Elena își au originea în pământul sfânt al strămoșilor noștri.

Sfânta Elena, mama împăratului Constantin se naște în jurul anului 250 și se trăgea din spița neamului traco-dac sau daco-roman, iar Constanțiu Clor, soțul Sfintei Elena, era de origine romană din familie împărătească.

Constanțiu Clor era conducătorul legiunilor romane din Britania, de pe Dunăre și de pe Rin și era asociat la Domnie al Împăratului Dioclețian (284-305). Constanțiu Clor moare de tânăr (306), iar fiul său Constantin este ales de armată și colonii august și trimis la Roma pentru recunoaștere.

Cu toată persecuția sângeroasă a creștinilor din timpul Împăraților romani, evlavia pentru Hristos topea multe inimi chiar lângă tronul persecutorilor. Așa a fost și cazul cu Elena, care primise botezul de mică și crescuse în frica lui Dumnezeu, cu toate că soțul ei nu acceptase credința în Hristos și respectarea pentru aproapele, iar rodul muncii sale de mamă

și educatoare a format un caracter deosebit lui Constantin și o viață de jertfă și respect pentru alții, cu toate că Elena și fiul ei fuseseră trimiși în exil de la Dunăre în Britania.

Pentru întărirea credinței în Hristos, întreprinde săpături pe Dealul Golgotei pentru a scoate la lumină și la deosebită cinste Crucea Mântuitorului reușind să o înalțe în ziua de 14 septembrie 327. Acest fapt a convins multe suflete despre mântuirea în Hristos.

Împărăteasa Elena a murit la adânci bătrânețe fiind plânsă de toată lumea. Corpul ei neînsuflăit a fost depus în Biserica Sfinții Apostoli din Constantinopol, ctitoria Sf. Împărați, apoi a fost adus la Roma. Tronul ei și o parte din sicriu se află în mare cinste în Muzeul Vaticanului.

Constantin cel Mare s-a născut în orașul Naissus (Nis, Serbia) în jurul anului 274. A devenit suveran al întregului Împărie Romană după învingerea lui Maxențiu și a lui Liciniu. Potrivit mărturiilor lui Eusebiu și Lactantiu, în ajunul luptei cu Maxențiu, Constantin a văzut pe cer ziua, în amiaza mare, o cruce luminoasă deasupra soarelui cu inscripția: "in hoc signo vinces" (prin acest semn vei birui).

Noaptea, în timpul somnului, i se descoperă Hristos, cerându-i să pună semnul sfintei cruci pe steagurile soldaților. Dând ascultare poruncii primite în vis, iese biruitor în luptă cu Maxențiu. Pe Arcul de Triumf al lui Constantin, care se păstrează la Roma, se află inscripția: "instinctu divinitatis" = "prin inspirație divină", ce descoperă cum a fost câștigată victoria asupra lui Maxențiu.

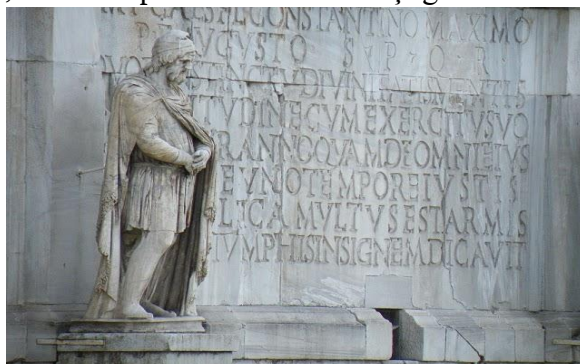
Cea mai însemnată realizare a împăratului Constantin a fost Edictul de la Milano (313), prin care creștinismul ajunge să fie recunoscut de stat. Însă, el va deveni religie de stat în timpul lui Teodosie cel Mare (379-395).

După edictul din 313, împăratul scutește Biserica de impozite, îi acordă dreptul de a primi donații și le dă episcopilor dreptul să judece pe cei ce nu doreau să fie judecați după legile statului. Vă înlătură din legile penale pedepsele contrare spiritului creștinismului, precum: răstignirea, zdrobirea picioarelor, stigmatizarea (arderea cu fierul roșu).

În 321 dă o lege pentru administrația Bisericii Creștine și rânduieste pentru toți creștinii din Imperiu sărbătoarea Duminicii.

Împăratul Constantin a convocat primul Sinod ecumenic la Niceea (325), unde după lungi dezbateri, învățătura lui Arie a fost condamnată și s-a adoptat formula ca Fiul lui Dumnezeu este de o ființă cu Tatăl și deci, din veci cu El. La sinod au fost alcătuite și primele 7 articole ale Simbolului de credință (Crezul), a fost fixată dată Paștilor (prima duminică după luna plină, după echinocliul de primăvară) și s-au dat 20 de canoane referitoare la disciplina bisericească.

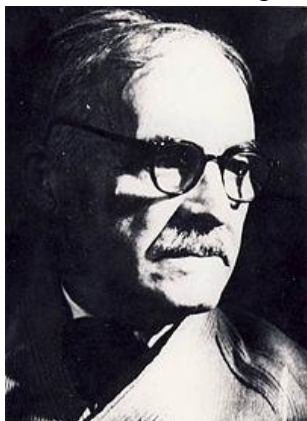
Sfântul Constantin cel Mare a fost botezat pe patul de moarte de către episcopul Eusebiu de Nicomidia. A murit la scurt timp (337) în Nicomidia și a fost înmormântat în biserica Sfinții Apostoli din Constantinopol, ctitorită de el.

**CREAȚĂ IRINEL,
clasa a XI-a S**

VIZIUNEA ARTISTICĂ ASUPRA LUI DUMNEZEU ÎN CREAȚIILE POETILOR MODERNIȘTI

Definit ca poet aflat "între credință și tăgadă", Tudor Arghezi a creat între anii 1927 -1967, 16 psalmi publicați în mai multe volume de poezii: 9 psalmi fac parte din volumul de debut, "Cuvinte potrivite", iar ceilalți din volumele "Frunze", "Poeme noi", "Silabe", "Noapte". Acest fapt demonstrează preocuparea permanentă a lui Arghezi pentru problematica filozofică a relației omului cu Dumnezeu, fiind definită ca *lirica existențială*, ca o poezie "monumentală și grea a zborului sufletesc către lumină". (G.Călinescu).

Tudor Arghezi (1880-1962) pe numele său Ion N. Theodorescu, supranumit „noul Eminescu” de Felix Aderca, a beneficiat de aprecieri critice din partea lui Tudor Vianu, Pompiliu Constantinescu, Mihail Ralea. Ion Barbu îl numea „poetul refuzat de idee”.

Tudor Arghezi a debutat în anul 1896, publicând versuri în revista *Liga Ortodoxă*, condusă de Alexandru Macedonski cu pseudonimul „Ion Theo”. La scurt timp de la debut, Macedonski afirma despre tânărul poet:

„Acest tânăr, la o vârstă când eu gâlgăveam versul, rupe cu o cutezanță fără margini, dar până astăzi coronată de cel mai strălucit succes, cu toată tehnica versificării, cu toate banalitățile de imagini și idei, ce multă vreme au fost socotite, la noi și în străinătate, ca o culme a poeziei și a artei”.

Cuvântul *psalm* vine de la grecescul "psalmos", care înseamnă compunere poetică biblică cu caracter de rugăciune, odă, elegie sacră.

Psalmii arghezieni au ca sursă de inspirație cei 151 de psalmi cuprinși în "Psaltirea" lui David, poet religios reprezentativ, creatorul acestei specii. O altă sursă o reprezintă cei 4-5 ani petrecuți de Arghezi ca monah și apoi secretar al episcopului de Muntenia, prilej cu care intră în contact direct cu creațiile lui David, dar și meditează la relația spirituală dintre om și Dumnezeu. Tema generală a celor șaisprezece psalmi o constituie raportul spiritual dintre om și Divinitate, definirea omului și a Divinității, precum și a relației dintre acestia, percepută și exprimată filozofic de poet. În Psalmi, Arghezi exprimă o viziune complexă asupra legăturii spirituale dintre om și Dumnezeu, are atitudini foarte variate privind atât omul, cât și Divinitatea, care intruchipează diferite ipostaze.

Primul rege al poporului evreu David, a elaborat 151 de psalmi, care reprezintă reflexul poeziei sacre și revelația unui Dumnezeu personal în cadrul unei religii monoteiste, limpezirea unei cunoștințe milenare, care eșuase dramatic în politeism, având concept abstract. Psalmii arghezieni, reprezintă zbaterea unei conștiințe individuale, care nu se regăsește pe sine, copleșit de solitudine și incertitudini, dar care clamează nevoia de Dumnezeu. Motivația ne este oferită chiar de unul dintre psalmi: „O neliniștită patimă cerească/Brațul mi-l zvâcnește, sufletul mi-l arde”.

Psalmii exprimă drama omului modern silit să trăiască într-o lume profană, părăsită de Dumnezeu și lipsită de miracole, de care lumea veche era plină.

Acesta evidențiază pregnant diferențele izbitoare dintre spiritualitatea creștină și mentalitatea modernă, pragmatic din neputința unei transfigurări naive sau din imposibilitatea depersonalizării, atât de lesnicioase în vremea profetilor. Omul modern, apăsător de singurătate, covârșit de frustrări, aspiră la divinitate, cu care vrea să comunice, dar o face într-o manieră aparte, adică egoistă, sfidătoare, minimalizatoare.

Această sinceritate brutală dovedită de omul modern în încercarea lui de a primi harul ori de a provoca, chiar printr-un gest profanator, apariția lui Dumnezeu, constituie noutatea problematicei propuse de Arghezi. Asa că nu ne vor surprinde atitudinea eului arghezian, care este când umil-evlavios, când, cel mai adesea, unul titanic, de scandaloasă semeție, căci se socotește un poet, deci un creator, dispus să-l înfrunte trufaș pe Creator: „Sunt vinovat că am râvnit | Mereu numai la bun oprit | Păcatul meu adevărat | E mult mai greu și neiertat | Cercasem eu, cu arcul meu | Să te răstorn pe tine, Dumnezeu | Tâlhar de ceruri, îmi făcu-i solia | Să-ți jefuiesc cu vulturii Tăria”.

Pe lângă cei șaisprezece "Psalmi" fără titlu, care sunt identificați după primul vers al poeziei, Arghezi a mai creat și alte poeme de factură existențial-religioasă: "Psalm de tinerețe", "Psalmistul", "Psalmul de taină" și "Psalmul mut". Dintre acestea, "Psalmul de taină" este una dintre cele mai profunde poezii erotice, o adevărată odă închinată femeii, ca parte componentă a structurii bărbatului: "Femeie raspadită-n mine / ca o mireasmă-ntr-o pădure, / Scrisă-n visare ca o slovă, / infiptă-n trunchiul meu: săcure".

Tudor Arghezi mai scrie și proză tot cu caracter religios: „Ochii Maicii Domnului” și „Cimitirul Buna-Vestire (1934). De altfel poezia „Testament” care deschide volumul de debut al poetului „Cuvinte potrivite” (1927) ne spune în strofa a II-a despre carte, care este asemănată cu Sfânta Scriptură, punând-o la căpătâiul civilizației: „Așaz-o cu credință căpătâi | Ea e hrisovul vostru cel dintâi”. În strofa a III-a, poetul își exprimă regretul față de cei morți, făcând din amintirea lor o exprimare a divinității de neclintit: „Dumnezeu de piatră”.

Marele Anonim

„Marele Anonim” este conceptul central al sistemului blagian definit ontologic drept „cadrul metafizic al existenței” care asigură echilibrul cosmic; drept existența sufletească suficientă sieși, fără atribute, care are voință de stabilire a creației, de interdicție „a mai multului” spiritual posibil.

În concepția lui Lucian Blaga, „Marele Anonim” reprezintă una dintre multiplele idei metafizice posibile. După părerea sa, creațiile metafizice nu sunt necesare și universale, întrucât fiecare creează lumea din nimic și de la capăt.

În opera sa filozofică, Lucian Blaga considera că „misterul” nu poate fi revelat pentru că Marele Anonim, factorul metafizic central, un sinonim al ideii de Divinitate, își apără misterele” prin aplicarea unei bariere, numită de filozof „cenzura transcendentă”. Cunoașterea „misterului” absolut de către om ar reprezenta o primejdie pentru Marele Anonim însuși, a cprui putere ar rămâne fără obiect prin anularea atotputerniciei sale.

Marele Anonim este un „tot unitar” de o maximă complexitate substanțială și structural, o existență pe deplin autarhică, adică suficientă sieși. Având întru totul conștiința că propunem un mit metafizic, îi atribuim posibilitatea de a se „reproduce” *ad indefinitum*, în chip identic, aceasta fără a se istovi și fără de a-și asimila substanțe din afară.

Șansa de a intra în grațiile transcendentului este reiterată în felurite tentative. Conceput inclusiv ca non-existență Dumnezeu poate fi contactat o dată cu moartea ființei:

„din veac în veac, până în fața lui Dumnezeu
duc drumurile toate, vechi și nouă,
Și nicăieri, nimeni nu rătăcește”

(*Tablele legii*).

O altă cale de apropiere a identificării cu Dumnezeu e prilejuită de starea de somn: „Când suntem treji, suntem în lume / Când dormim, dormim în Dumnezeu” (*Zi și noapte*). Muzica de asemenea creează un sentiment de înălțare spre sacru: „Ai intrat în tinda marii catedrale / s-ascuți orga / cu țevi de vânt / furtunoasă cântând / ți-auzi pe Dumnezeu prin înălțimi / din toate degetele mâinii sale / fluierând fluierând” (*Orga*).

„Este oare ceva mai plin de ne-nțeles decât neînțelesul?” (Lucian Blaga).

Astfel putem concluziona că Marele Anonim blagian este în sine însuși un neînțeles, care închide un complex de semnificații, el tănuie lumea și o destăinuie. Dar ce este neînțelesul acesta plin de înțeles ? Pentru că aforismul interogativ să-și păstreze rostul și profunzimea trebuie să admitem că nu e o enigmă ce așteaptă dezlegare, un secret încă nedescoperit și că „neînțeles” înseamnă „de neînțeles integral” , adică intraductibil în termeni clari și univoci, asemeni esenței peotice a unui vers pe care nu o poți „prinde”, nici în ideea cuprinsă, nici în sentimentul exprimat, nici în sunetele sugestive, și poate nici în suma tuturor acestor componente. Marele Anonim dobândește astfel valențele unui suflet omenesc care este de asemeni neînțeles, contradictoriu, ineputabil, în perpetuă expansiune, și mai ales imprevizibil.

PIȚIGOI MARIUS,

clasa a XII-a S

"CINE ARE URECHI

DE AUZIT,
SĂ AUDĂ...!"

Oare ce înseamnă această frază, care se regăsește la sfârșitul unora din pildele Mântuitorului?

Dar oare ce este o pildă?

Conform D.E.X.-ului, pilda este o povestire alegorică cu un conținut de obicei religios, având un caracter moralizator.

Dar de fapt, pilda nu este nimic altceva decât o scurtă povestioară ce compară o oarecare scena a vieții cu împărăția lui Dumnezeu și care, dacă este înțeleasă, ne poate deschide ușor o ușă spre Cer.

În pilde oamenii trebuie să se recunoască și să tragă singuri concluziile, totuși Mântuitorul încearcă să-i ajute pe cât posibil cu o frază metaforică cu un înțeles extrem de profund: "Cine are urechi de auzit să audă!". Prin această frază, care printre multe altele, se regăsește și la capitolul opt al Evangheliei după Sfântul Apostol Matei, la versetul al optulea, Mântuitorul încearcă să le deschidă ochii și urechile oamenilor, că să privească dincolo de ceea ce pare; dar, în același timp induce și aspectul de libertate de a alege, libertate pe care Dumnezeu a dăruit-o omului încă de la Facerea Lumii.

Legându-ne de capitolul opt al Evangheliei după Sfântul Apostol Matei, găsim aici una din cele două pilde explicate de Mântuitor, și anume, Pilda semănătorului, alături de Pilda neghinei care a fost explicată de Mântuitor.

Și totuși, de ce a mai fost nevoie și de această ultimă frază "Cine are urechi de auzit să audă"? Ei bine, explicația este simplă. Prin această frază Mântuitorul vrea să deschidă inimile oamenilor prezenți, să-i facă să înțeleagă că intrarea în Împărăția lui Dumnezeu nu este obligatorie, ci este un dar ce ni-l putem face singuri; cuvântul lui Dumnezeu este același pentru toți, ca și sămânța din pildă, contează modul în care ne deschidem sufletul spre a îl primi și de asemenea, dorința noastră de a ne îndrepta, adică conform pildei de a ne curăța solul pe care cade sămânța, de spini și pietre.

Ca o mică concluzie, putem deduce că fraza rostită de Mântuitor are scopul spiritual de a naște în inima fiecărui om un semn de întrebare cu privire la modul în care-și irosește viața pământească...

PETRESCU ANDREI
CLASA a IX-a S

Inspiratii de moment

Uneori ne întrebăm de ce viața e așa de rea cu noi ?

Viața și destinul sunt cum le facem noi să fie ... Nu viața este rea sau grea, ci noi o facem să fie așa ... Pentru că noi înșine suntem răi cu cei asemenea nouă, adică indirect cu noi, și mai devreme sau mai târziu totul se va răsfrânge împotriva noastră ...

Nu știm să iertăm, să apreciem faptele bune făcute de ceilalți din jurul nostru, nu știm să fim mai buni, mai iertători ... Noi facem viața să fie amară, o complicăm, deoarece nu ne gândim niciun moment la frații noștri, surorile noastre în Hristos... Ne gândim doar cum să îi păcălim, furăm, mințim, și așa mai departe... Noi vrem în ziua de astăzi doar bani și atât, cât mai mulți bani ... Ne încredem în noi înșine și de aceea , nimeni nu se încrede în noi . Căutăm să fim mereu primii, pentru că ne lipsește smerenia și învinge mândria care este păcatul capital.

Dumnezeu este în ceruri, ne vede, chiar dacă știe ce vom face în ziua următoare. El ne iartă și ne lasă să alegem, să hotărâm, știe că noi vom repeta greșeala din nou și din nou, dar dureros este că El ne oferă mereu iertare, înțelegere, căldură și noi refuzăm să lucrăm Mântuirea!

Omul în ziua de astăzi este făcut doar pentru a produce bani, precum robotii, nu se mai gândește că sufletul este mai presus, iar viața nu iartă slăbiciunile cu niciun preț .

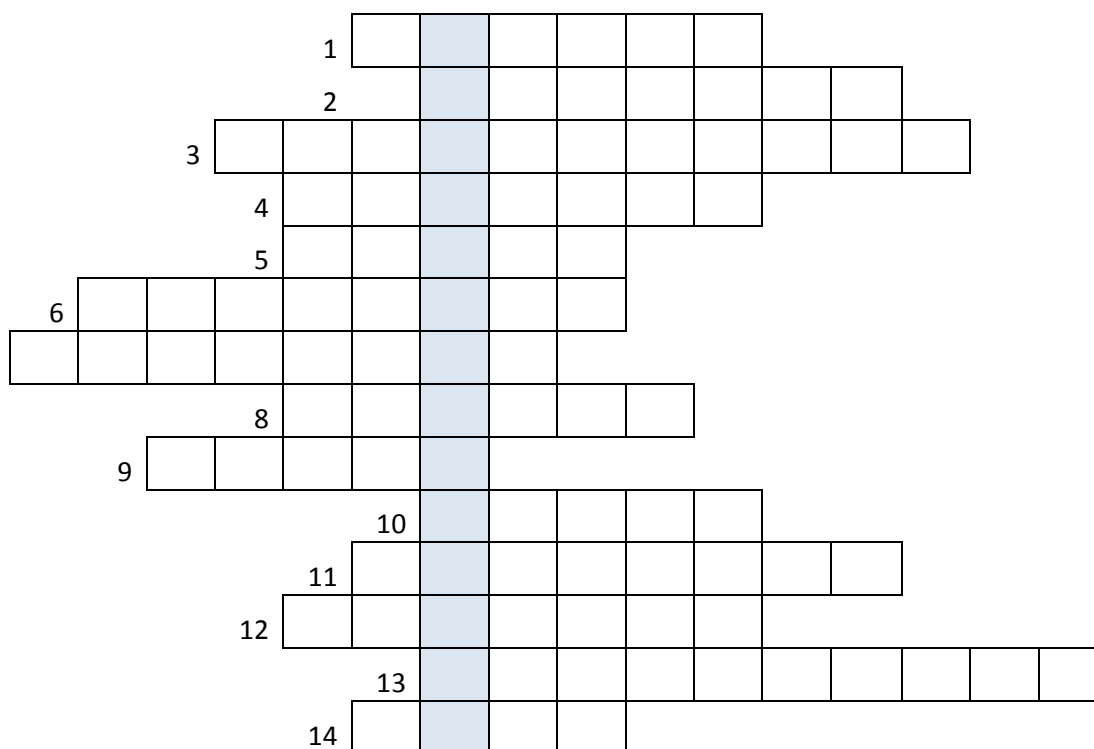
De ce ne credem fără de păcat?

Omul în ziua de astăzi este mândru și fără credință, el făcând unul din cele mai mari păcate "Mândria", cu care a fost ispitit și Iisus de către diavol. Noi oamenii de rând neavând puterea sa , vedem anumite lucruri, le luăm ca și cum nu ar fi existat, le luăm în râs , ne credem fără de păcat știind că noi suntem păcătoși de la strămoșii noștri Adam și Eva. Omul de azi nu gândește ceea ce face, el consideră că dacă face rău unei persoane face un lucru minunat, dacă fură pe acea persoană el se gândește că va deveni mai bogat, dar nu e adevărat; acel om care a fost jefuit, batjocorit și are frica de Dumnezeu și are credința în El, acela va fi răsplătit și îmbogățit pe pământ și în ceruri, nu cel ce fura de la cei care nu au .De ce omul fără bani are cea mai mare credință și cel cu bani nici nu știe unde se află Biserica? Și totuși, Dumnezeu iartă pe toți , fiecare după păcatul său și îi mai dă o șansă la Mântuire .

ȚUICĂ NELU-ION,
clasa a IX-a S

Rebus

ABC-ul seminaristului

- 1) Cum se mai spune în termeni populari postului negru?
- 2) Cum se numeste slujba de dimineață?
- 3) Cum se numeste partea din Sfânta Liturghie în care se face pregătirea și binecuvântarea materiei pentru Jertfa Liturgică?
- 4) Cum se numeste bucata pătrată de pânză pe care este imprimată "Punerea Domnului în Mormânt", fără de care nu se poate savârși Sfânta Liturghie?
- 5) Cum se numește imnul de laudă cântat în cinstea Maicii Domnului în timpul Sfintei Liturghii?
- 6) Cum se numește prima treaptă a ierarhiei bisericești?
- 7) Cum se numeste apa sfințită?
- 8) Cum se numește obiectul de cult ce reprezintă chipul unui Sfânt pictat?
- 9) Cum se mai numesc glasurile?
- 10) Cum se numeste veșmântul arhieresc principal?
- 11) Cum se numeste slujba de seară?
- 12) Cum se numeste patul pe care este așezat mortul în Sfânta Biserică?
- 13) Cum se mai numește octoihul mic?
- 14) Cum se numește forma văzută de manifestare a credinței în Dumnezeu?

Răspuns: numele mentorului spiritual al Seminarului

PETRESCU ANDREI
CLASA a IX-a S

Principii esentiale pentru a fi tu însuși

Este destul de clar că un om educat, hotărât pe sine, este mereu bine primit oriunde. De aceea, în redactarea acestui articol, tind să prezint câteva principii fundamentale pentru a reuși să fim atât o persoană puternică, cu succese în domeniile preferate, cât și o persoană plăcută de cei din jur. Spun fundamentale deoarece consider că fără hotărâre, perseverență și maniere nu putem face prea multe în nicio situație.

În conformitate cu cele spuse, aș dori să încep cu primul punct al referatului și anume **hotărârea**, urmat de punctul al doilea, **perseverența**.

1. HOTĂRÂREA.

Ce este de fapt hotărârea ?

*Hotărârea, este acel moment în care ne punem cap la cap niște decizii cu fermitate și promitem să le ducem la bun sfârșit fără a procrastina.

*Puterea unei minți hotărâte.

*Cei ce iau decizii rapide și ferme știu ce vor și în general și obțin. Conducătorii din fiecare domeniu iau decizii prompte și sigure. Acesta este motivul esențial pentru care sunt lideri. Lumea tinde să lase loc celui ale cărui vorbe și fapte arată că știe încotro se îndreaptă. E nevoie de curaj, uneori de foarte mare curaj pentru a formula o hotărâre precisă.

*Indecizia este principala cauză a eșecului. Fiecare are o părere, dar, în cele din urmă, doar părerea TA contează.

*O minte hotărâtă capătă o putere extraordinară. Cele mai mari realizări ale oricărei persoane au fost făcute datorită unei hotărâri intangibile.

*Orice om puternic este condus de propria-i putere !

* “O mare dorință de a obține libertatea vă garantează libertatea, o mare dorință de a vă îmbogăți vă oferă bogăție.” (Napoleon Hill).

2. PERSEVERENȚA.

▲ Se poate numi perseverență, atunci când, deși dai greș în anumite situații, continui să speri la reușită fără îndoială.

▲ La baza perseverenței se află puterea voinței care se află în oricare dintre noi. Când sunt îmbinate perseverența, dorința și puterea voinței, acestea formează o pereche invulnerabilă pentru garantarea atingerii scopurilor.

▲ Majoritatea oamenilor sunt gata să renunțe la țeluri și să se dea bătăi la primul semn de împotrivire. Puțini continuă în ciuda împotrivirilor până își ating scopul.

▲ Nu este nimic special în cuvântul “perseverență”, dar totuși, aceasta are, pentru caracter, rolul care îl are lumina pentru plante.

▲ Abraham Lincoln, născut în 1809, a fost președinte al Statelor Unite între anii 1861-1865. Acesta s-a opus direct sclaviei, fiind și un mare strateg în timpul Războiului Civil American. A decedat în 1865, fiind asasinat.

De ce am spus acestea despre el ? Pentru că pe el l-am găsit cel mai plauzibil exemplu pentru perseverență.

Născut într-o familie săracă s-a confruntat cu eșecuri pe tot parcursul vieții sale. A pierdut opt alegeri prezidențiale, a dat faliment de două ori și a suferit o cădere nervoasă.

Ar fi putut renunța la luptă oricând, dar nu a făcut-o niciodată, și astfel a ajuns unul dintre cei mai mari președinți ai Statelor Unite ale Americii.

1816 Familia sa a fost executată silit și dată afară din casă.

1818 I-a murit mama.

1831 A dat faliment.

1832 Și-a pierdut slujba. A vrut să urmeze Facultatea de Drept dar nu a fost admis.

1833 A împrumutat bani pentru o afacere care a falimentat. 17 ani din viață a plătit datoria.

1835 Logodnica lui a murit.

Acestea sunt doar câteva dintre eșecurile sale.

Deci, ce motive am avea noi să nu fim perseverenți când acest om ca și noi a trecut prin atâtea și totuși și-a urmat scopurile bine definite?

▲ Nu uita, eșecul nu este decât o amânare temporară a succesului.

În cea de-a doua parte a referatului, voi expune câte ceva despre cum putem obține, într-o oarecare măsură, succesul, și cum putem fi mai deschiși față de ceilalți prin comunicare.

3. SUCCESUL.

Fie că vrem, fie că nu vrem, fie că suntem conștienți sau nu, succesul nostru în orice domeniu, în foarte mare măsură depinde de atitudinea noastră față de ceilalți. Astfel, am descris câțiva pași cu referire la cum ne putem face plăcuți de oricine.

a) **Nu critica, nu condamna, nu te plânge.**

În loc de a-i condamna pe alții, mai bine încercăm să-i înțelegem. Să încercăm să ne dăm seama de ce fac ceea ce fac. Această atitudine fiind mult mai utilă decât critica, cea care nu stârnește decât ura celuilalt față de tine.

b) **Oferă o apreciere sinceră și onestă.**

Oricărei persoane îi place să fie apreciată, făcând-o să se simtă importantă. Deci, atunci când este cazul de o apreciere cinstită, de ce să nu oferim una?

c) **Prezintă un real interes față de ceilalți oameni.**

Dacă vrei ca alții să te placă, dacă vrei să dezvolți prietenii reale și sincere, dacă vrei să ajuți pe alții și pe tine însuți în același timp, încearcă să ai față de ceilalți atitudinea care ai vrea să o aibă ei față de tine.

d) **ZÂMBEȘTE.**

Zâmbetul tău e mesagerul bunăvoinței tale. Zâmbetul tău luminează viața celor pe care îi întâlnești. Pentru cineva care a văzut, o zi plină, fețe sumbre, zâmbetul tău apare ca un soare printre nori.

e) **Fă ca cealaltă persoană să se simtă importantă. Încurajează-o să vorbească mai mult despre ea.**

Amintește-ți că oamenii cărora le vorbești sunt de zece ori mai interesați de ei înșiși, de dorințele și problemele lor decât de ale tale. Gandește-te la acest lucru data viitoare când vei avea o conversație.

f) **Dacă te înșeli, recunoaște repede și cu tărie.**

Atunci cand avem dreptate, e mai bine să încercăm să câștigăm oamenii cu blândețe de partea modului nostru de gândire, iar atunci când greșim, (lucru care se întâmplă destul de des), să admitem imediat greșelile, cu entuziasm, această situație e mult mai ușoară, în astfel de împrejurări, decât a te apăra.

4. PERSUASIUNEA.

Persuasiunea este o formă de influență prin care reușim să ghidăm oamenii într-un anumit fel. Reușim să-i convingem dintr-un anumit punct de vedere sau să-i facem să manifeste o anumită acțiune.

Intr-adevăr, persuasiunea este o artă. Nu mulți reușesc să manipuleze oamenii după bunul plac prin intermediul comunicării și să obțină ceea ce vor.

O comunicare defectuoasă duce la neînțelegeri, conflicte, lipsa armoniei, dispreț față de sine și relații eșuate. O comunicare fructuoasă te face să te simți împlinit, sigur pe tine, să trăiești în armonie cu ceilalți și să obții succesul. Acest lucru este important în absolut toate relațiile care le legăm și practic, în fiecare aspect al vieții noastre. O comunicare eficientă și bună ne aduce evident rezultatele dorite, făcându-i pe ceilalți să se alăture punctului nostru de vedere.

Cea mai simplă metodă pentru un dialog reușit este să : *uiți de reguli, construiește-ți o relație de încredere, fii tu însuți, concentrează-te pe individ, fii hotărât, trăiește clipa.*

Adolf Hitler, născut în 1889, a fost liderul mișcării naziste (Germania), din 1933 până la sfârșitul vieții sale în 1945.

Probabil, cel mai bun exemplu în persuasiune este Adolf Hitler care, deși era o fire foarte brutală, inspirând frica în semenii săi, era un orator genial, dovadă fiind imensele mase de oameni pe care a reușit să le controleze după bunul plac și să le facă să manifeste acțiuni în favoarea sa.

“ Norocul îi favorizează pe cei cu mintea pregătită “ (Louis Pasteur).

În final, aș dori să precizez că, lumea a ajuns într-un stadiu educațional prea complex pentru a reuși să ne descurcăm în viață fără aceste principii de bază (din punctul meu de vedere). Nu cred că există vreo persoană căreia să-i placă de cineva care să se manifeste total în contradictoriul acestor idei. De aceea, oricând poți ori când ai cea mai mică ocazie, folosește-te de ele și vei reuși să faci o impresie bună.

Voi încheia cu un citat, care, deși nu pare, spune atât de multe:

„Muncește ca și cum n-ai avea nevoie de bani, iubește ca și cum n-ai fi suferit niciodată și dansează ca și cum nimeni nu te-ar privi.”(Randall G. Leighton).

Surse de inspirație:

Dale Carnegie - *Secretele succesului*.

Juliet Erickson - *Arta persuasiunii*.

Napoleon Hill – *De la idee la bani*.

Jack Canfield și Mark Victor Hansen – *Supă de pui pentru suflet*.

SIDORCA ANDREI ,

clasa a XI-a S

TÂNĂRUL SEMINARIST

A urma calea teologiei nu îi este dat oricărui om, pentru că această disciplină nu este o știință, ci este o trăire intensă a vieții, pentru ca să ne putem apropia mai mult de Dumnezeu prin respectarea poruncilor date nouă pentru a ne mântui.

Venirea mea la Seminar nu a fost întâmplătoare, deoarece de mic copil am fost adus în sânul Bisericii și în casa lui Dumnezeu unde Sfintele slujbe, cântarea la strună plină de pocăință și rugăciunile preotului unite cu cele ale tuturor credincioșilor din Biserică te ridicau trepte spre cer cu inima, gustând puțin din imensa bucurie care se află în rai. De aceea, am decis să urmez acest drum, mai ales și la îndemnul duhovnicului și povățuitorului meu.

În ziua de astăzi când oamenii sunt din ce în ce mai tulburați, loviți de necazuri, aspirând la slava deșartă și la iubirea de bani pentru care apare și ura între ei, „micul teolog” trebuie să rămână neclintit în fața acestor probleme și să fie ca un stâlp luminos care să dea exemplu de modestie, smerenie, iubire față de toți oamenii, îndrumător celor ce caută un ajutor, și înțeleghător cu o fire calmă. El trebuie să fie ca o oglindă în fața celorlalți oameni, pentru ca atunci când aceștia îl privesc, să vadă în el o cunună de virtuți pe care trebuie să le practice zi de zi, ca mai târziu să vadă roadele acestora. Ca un viitor om duhovnicesc „micul teolog” trebuie să se ferească de păcatele acestei lumi, mai ales trupești care murdăresc haina albă primită la Taina Sfântului Botez și astfel, ce exemplu de viață ar mai da oamenilor !

Participând la practica liturgică de sâmbătă seara și duminică dimineața, de astfel și la privegheri și sărbătorile săptămânale, împreună cu ceilalți colegi cântând la strună cântări de laudă lui Dumnezeu, m-am apropiat mai mult de Dumnezeu, deoarece fiind un colectiv unit și cu dragoste față de Biserică și de Domnul am simțit cum se îndeplinește cuvântul spus de Mântuitorul, citez : „Unde vor fi doi sau mai mulți adunați în numele Meu, acolo voi și Eu între ei” .(Mt.18,20)

La seminar am cunoscut multe persoane cumsecade, dornice de a ne călăuzi pe calea cea bună, aici referindu-mă la dascălii noștri care m-au învățat multe lucruri și mi-au dat sfaturi înțelepte care m-au ajutat în perioadele grele. Tot aici am dat peste un „munte al credinței”, totul făcându-se cu smerenie, cu bună știință și mai ales cu dragoste, deoarece fără aceasta nu se face nimic. Programul nostru este unul foarte bine pus la punct, orele pe care le parcurgem la disciplinele de teologie sunt ca o adevărată ramură care o găsești încet-încet. De asemenea în timpul liber facem repetiții pentru corul seminarului care se încununează cu un spectacol final la sfârșitul semestrelor. De aceea nu regret niciun moment că am ales să merg pe drumul acesta, căci cum pot să regret că sunt în legătură strânsă cu Dumnezeu !

Ca un ultim cuvânt, a urma această cale este o binecuvântare primită de la Tatăl nostru Cel Cerească pentru a trăi viața noastră fără prihană și de a păzi poruncile lui Dumnezeu pentru a putea ajunge la scopul fiecărui om, adică acela de a ajunge în Împărăția Cerului unde ne așteaptă bucuria veșnică, dar și Tatăl nostru. Amin !

IONESCU MARIUS,

clasa a X-a S

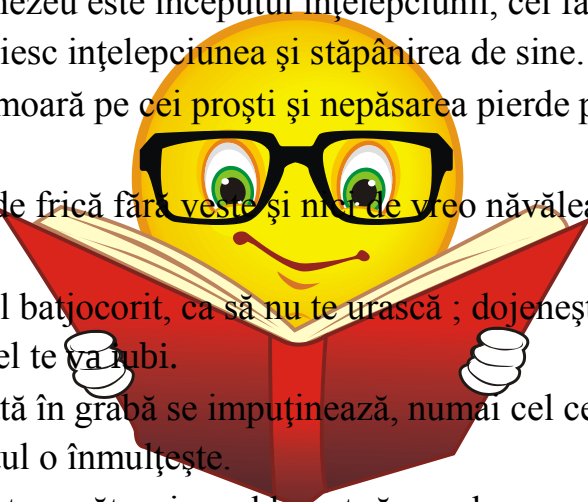
Din înțelepciunea poporului român

- ✚ Buturuga mică răstoarnă carul mare .
- ✚ Cine are carte ,are parte .
- ✚ Vorba dulce, mult aduce .
- ✚ Bine faci, bine găsești.
- ✚ Ține-ți prietenii aproape și dușmanii și mai aproape.
- ✚ Când pisica nu-i acasă , joacă șoarecii pe masă.
- ✚ Cine sapă groapa altuia, cade singur in ea .
- ✚ Ferește-mă Doamne de prieteni , că de dușmani mă feresc și singur.
- ✚ Nu lăsa pe mâine ce poți face azi.
- ✚

Din înțelepciunea lui Solomon

- * Frica de Dumnezeu este începutul înțelepciunii, cei fără minte disprețuiesc înțelepciunea și stăpânirea de sine.
- * Îndărătnicia omoară pe cei proști și nepăsarea pierde pe cei fără minte .
- * Să nu te temi de frică fără veste și nici de vreo năvăleală a celor păcătoși.
- * Nu certa pe cel batjocorit, ca să nu te urască ; dojenește pe cel înțelept și el te va rubi.
- * Bogăția adunată în grabă se imputinează, numai cel ce o adună cu încetul o înmulțește.
- * Săracul vorbește rugător, iar cel bogat răspunde cu îndrăzneală.
- * Nu te lăuda cu ziua de mâine, că nu știi la ce poate da naștere.
- * Cine sapă groapa altuia cade singur in ea și cel ce rostogolește o piatră se prăvălește tot peste el.

IOSIF CĂTĂLINA,

clasa a IX-a S

Răsoterație

>>>>

Un țăran cu fiul său culegeau fructele coapte.

Fiul:- Tată, ce o sa facem din astea?

Tatăl:- Daca o găsim pe maica-ta acasă facem compot, dacă nu, facem palincă.

>>>>

-De ce burlacii nu se îngrașă?

Pentru că ei mănâncă doar jumătate din ce gătesc, cealaltă jumătate rămâne lipită de tigaie...

>>>>

Soția se întoarce de la shopping și-i spune soțului:

-Am doua vești pentru tine. Cea proastă: am cheltuit toți banii.Cea bună: te iubesc așa sărac cum ești!

>>>>

O familie a găsit în cutia poștală două bilete la un concert și o scrisoare: "Ghici de la cine?". Întorcându-se seara târziu de la concert și-au găsit apartamentul gol, iar de dulap era agățată o altă scrisoare cu conținutul: "Ei, ați ghicit?"

>>>>

Tăticule, ție ți s-a îndeplinit vreo dorință din copilărie?

- Sigur că da! Toată lumea mă trăgea de păr și visam să fiu chel.

>>>>

Se întâlnesc doi amici pe stradă :

- Măi, tu știi ce este un stilist?

- Da! Un moldovean care ține cu Steaua.

>>>>

Un ospătar se afla într-o clinică pe masa de operație. La un moment dat trece pe lângă el un doctor, pe care-l cunoștea din local.

- D-le doctor, zice el, vă rog să mă ajutați.

- Îmi pare rău, răspunde doctorul, dar nu este masa mea.

>>>>

Gândirea câinelui: Hei, omul ăsta cu care trăiesc mă hrănește, mă iubește, mă duce la doctor când sunt bolnav... Sigur este zeu!

Gândirea motanului: Hei, omul ăsta cu care trăiesc mă hrănește, mă iubește, mă duce la doctor când sunt bolnav... Sigur sunt zeu!

>>>>

Un coleg de celulă către altul:

- E cam ridicolă situația mea aici... M-au băgat aici pentru că am furat o pâine și acum mi-o aduc gratis.

>>>>

*Profesorii Seminarului Teologic Ortodox
„Justin Patriarhul”
în anul școlar 2012 - 2013*

<i>Profesor</i>	<i>Disciplina predată</i>
<i>Zaharia Carmen</i>	<i>Limba și literatura română</i>
<i>Popescu Ioana Cristina</i>	<i>Limba și literatura franceză</i>
<i>Strafalogea Gabriela</i>	<i>Limba și literatura engleză, Limba și literatura latină</i>
<i>Pr.Dr.Oprescu Marius Daniel</i>	<i>Limba și literatura greacă, Spiritualitate, Istoria Bisericii Ortodoxe Române, Istoria Bisericii Universale</i>
<i>Radu Anda</i>	<i>Biologie</i>
<i>Heroiu Bogdan Ivascu Cristina</i>	<i>Matematică</i>
<i>Petrescu Carmen Șain Loredana</i>	<i>Istorie</i>
<i>Prîboianu Simona</i>	<i>Chimie</i>
<i>Tamas Carmen</i>	<i>Geografie</i>
<i>Nătescu Eugeniu</i>	<i>Fizică</i>
<i>Tuta Marian</i>	<i>T.I.C</i>
<i>Arhid. Dascalu Ovidiu</i>	<i>Muzică bisericească; Ansamblu coral; ; Tîpic și Liturgică</i>
<i>Bercu Eugeniu</i>	<i>Muzica Liniaara</i>
<i>Pr.Dr.Cojocaru Ion</i>	<i>Dogmatică; Studiul Vechiului Testament; Studiul Noului Testament</i>
<i>Cealăcu Sebastian</i>	<i>Sport</i>
<i>Popescu Daniela</i>	<i>Desen</i>
<i>Pascu Daniela</i>	<i>Logică și argumentare</i>

Elezii Seminarului Teologic Ortodox

„Justin Patriarhul”

Anul școlar 2012-2013

<i>Clasa a IX-a S</i>	<i>Clasa a X-a S</i>
<i>Diriginte: Frigură Marian</i>	<i>Diriginte: Vitan Kasiana / Priboianu Simona</i>
<i>Aldea Ionut - Valeriu</i>	<i>Boboc Mădălina</i>
<i>Aldea Vlad - Petruț</i>	<i>Bondoc Vlad</i>
<i>Aurel Petre - Clăudiu</i>	<i>Bondoc George</i>
<i>Boncoi Daniel - Dragoș</i>	<i>Brănescu Radu</i>
<i>Borogan Radu</i>	<i>Bulf Alexandru-Neofit</i>
<i>Boață George - Eduard</i>	<i>Bunea Alexandru</i>
<i>Busioc Ionut - Bogdan</i>	<i>Caloianu Andrei</i>
<i>Busioc Alexandru - Daniel</i>	<i>Cioacă Ana Maria</i>
<i>Corcodei Marian - Mihai</i>	<i>Cioacă Nicusor</i>
<i>Coșcodaru Nicolae - Clăudiu</i>	<i>Cărlănaru Gabriel</i>
<i>Durdun Georgiana - Simona</i>	<i>Coman Ionut</i>
<i>Grecu Andreea - Alexandra</i>	<i>Gruia Florinel</i>
<i>Lazarica Adrian - Clăudiu</i>	<i>Ionescu Marius</i>
<i>Iosif Georgiana- Cătălina</i>	<i>Leca Eduard</i>
<i>Irimia Mihai - Sebastian</i>	<i>Nebuneli Alexandru</i>
<i>Meltei Silviu - Constantin</i>	<i>Popa Eliza</i>
<i>Malancu Dragoș - Constantin</i>	<i>Popescu George</i>
<i>Mitu Adrian</i>	<i>Preda Mihai</i>
<i>Mușetescu Eduard - Constantin</i>	<i>Rotareasa Valentin</i>
<i>Preda Paul - Ronald</i>	<i>Rusu Elena</i>
<i>Petrescu Ionut - Andrei</i>	<i>Stroie Laurentiu</i>
<i>Stănciuloiu Ionut - Cristian</i>	<i>Ticuleasa Eduard</i>
<i>Stăvaru Viorel - Marian</i>	<i>Vlaicu Ion</i>
<i>Stuparu Amalia- Gabriela</i>	
<i>Tuica Nelu- Ion</i>	
<i>Vatașescu Gabriel - Robert</i>	

<i>Clasa a XI-a S</i>	<i>Clasa a XII-a S</i>
<i>Diriginte: Tuta Marian</i>	<i>Diriginte: Oprescu Marius Daniel</i>
<i>Bolbose Alexandru-Teodor</i>	<i>Andrei Cosmin</i>
<i>Caramidaru Emanuel</i>	<i>Argeseanu Constantin</i>
<i>Ceausu Robert Cristian</i>	<i>Bulf Marius Mihail</i>
<i>Chita Cosmin Ionut</i>	<i>Cirstea Laurentiu</i>
<i>Coman Constantin</i>	<i>Ciolpan Dragos Dumitru</i>
<i>Creata Irinel Octavian</i>	<i>Chiru Mihai Madalin</i>
<i>Dospin Flavius Nicolae</i>	<i>Ciobanu Alexandru Marian</i>
<i>Florea Moise Alexandru</i>	<i>Cotenescu Robert</i>
<i>Grancea Andra Elena</i>	<i>Dascau Catalin Georgian</i>
<i>Ionita Georgian Laurentiu</i>	<i>Dragomir Ion</i>
<i>Jinga Petrut Valentin</i>	<i>Grigore Teodor Gabriel</i>
<i>Lazaroiu Ionut</i>	<i>Iacob Alexandru</i>
<i>Muraru Gheorghe Eugen</i>	<i>Lazar Eusebiu Costinel</i>
<i>Nicula Liviu Andrei</i>	<i>Oncioiu Bogdan George</i>
<i>Oancea Petre Daniel</i>	<i>Pitigoii Marius Ionut</i>
<i>Parsan Constantin Catalin</i>	<i>Radulescu George Ciprian</i>
<i>Parsan Gabriel Marius</i>	<i>Stancu Bogdan Ionut</i>
<i>Sidorca Andrei Cosmin</i>	<i>Visinescu Adrian Constantin</i>
<i>Stoica Marian Eugen</i>	<i>Vizitiu Adrian Constantin</i>
<i>Sipoteanu Alexandru Ionut</i>	
<i>Vasiloiu Petru Andrei</i>	
<i>Vlad Gheorghe Denis</i>	

